

μὴ γίνονται ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τῷ ναῷ εἶχε ταφῇ ἡ σύζυγος τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη τῆς ὁποίας ὅμως τὰ ὁσπᾶ μετεκόμισεν ἀργότερον ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης.

Κατὰ τοὺς σεισμοὺς, ἐν ἔτει 1893, κατεστράφη ὁ ναός, ἥδη δὲ ἀνοικοδομήθη πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἀγγλικῆς Στοᾶς «Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς». Ἐνεκαίνισθη ἤδη ὁ ναός, ψαλείσης ἐπιμνημοσίνου τελετῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Διονυσίου καὶ πολυαριθμῶν ἱερέων. Εἶχον ἀναρτηθῇ αἱ εἰκόνες τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ρώμα, Ὑψηλάντου καὶ Φωσκάδου. Εἰς τὸ μέσον ἡ Τρίμορφος εἰκὼν τῆς ὁρκωμοσίας, παριστώσα τὴν Θεοτόκον, τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην. Εἰς πολλὰ

σημεῖα ἔχει καταστραφῇ. Στέφανοι δάφνης μετὰ φοινίκων στολίζουν τὰς εἰκόνας. Γραφικώτατον τὸ θέαμα. Ὅλος ὁ πέριξ χώρος ἐνωρὶς εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ πλήθους λαοῦ. Ἐξεφώνησε πανηγυρικὸν ὁ Μητροπολίτης, κατόπιν ὁμίλησαν ὁ Σεβασμιος τῆς Ἀγγλικῆς Στοᾶς κ. Πολίτης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως κ. Σαρακίνης, ποιήματα δὲ οἱ κ. κ. Ἀλεξόπουλος διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς καὶ Σαλούτσης. Ἡ μουσικὴ τοῦ Ναυτικοῦ ἐπαίανισε πένθιμον ἐμβατήριον, ἡ δὲ στρατιωτικὴ μουσικὴ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον.

Ἡ τελετὴ εἶχε ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ καὶ πατριωτικόν. Βαθυτάτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τῶν παρισταμένων. Δ. Κ.

Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

ΕΓΧΡΩΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Νέα μέθοδος φωτογραφίας ἐνστακτὰν μετὰ χρωμάτων, ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Γάλλου χημικοῦ Ρουσώ. Ἐφωτογράφησε διὰ μιᾶς πλάκας ἐπὶ δένδρου κίτρινον κλωδὸν ἐφ' οὗ ὑπῆρχε περιστέρὰ φέρουσα ἐρυθρὰν καὶ κυανὴν ταινίαν. Ὅλα τὰ χρώματα ἐνεφανίσθησαν ζωηρότατα.



ΤΑΠΗΤΕΣ 2,500 ΕΤΩΝ

Ὁ Ρώσος καθηγητὴς Κόζλωφ ἐν Κάμπι τῆς Μογγολίας ἀνευρεν ἀνασκάπτων τάπητας 2,500 ἐτῶν ἐντὸς τάφων εἰς βάθος 40 μέτρων ὑπὸ τὸ ἔδαφος ὅπου ἡ θερμοκρασία διατηρεῖτο ὑπὸ τὸ μηδέν. Οἱ τάπητες παριστάνουν μυθολογικάς παραστάσεις ἀγνώστου λαοῦ, ζῶντος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἔρημον ἤδη Κάμπι.



ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

Εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχουν 250 ἀνδριάντες ἐξόχων ἀνδρῶν. Ἦδη εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ στηθοῦν αἱ ἐξῆς ἀνδριάντες, ἀλλ' ἀνεβλήθη ἡ ἰδρυσις ἐλλείπει χώρου. Τῆς Σάρρας Μπερνάρ, Πῶλ Ἐρριέ, τοῦ στρατηγοῦ Γκαλιενί, τῶν μουσουργῶν Μασσενέ καὶ Σαὶν-Σάνς. Εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχουν ἀνδριάντες: 48 ποιητῶν, 58 πεζογράφων, 39 ζωγράφων 22 ἀρχιτεκτόνων, 20 συνθετῶν, 14 στρατηγῶν, 13 χημικῶν, 12 πολιτικῶν, 7 δημοσιογράφων, 2 ἀεροπόρων καὶ τινες ἄλλων.



ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Τὸ Γαλλικὸν Μεγα Βραβεῖον τῆς Ρώμης εἶνε τοιαύτης σημασίας ὥστε νὰ δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ Δις Ὀδὲτ Πωδέρ μόλις 21 ἐτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ἐφέτος, περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ φύλον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει. Τὸ δευτέρον Μεγά βραβεῖον ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον

Κλάμενς καὶ τὸ τρίτον Μεγα Βραβεῖον εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον Κουτυρά.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἐξαίρουσαι τὴν περιφανὴ αὐτὴν γυναικείαν νίκην εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, ἐκφράζονται μετὰ θαυμασμοῦ διὰ τὴν νεωτάτην καλλιτέχνιδαν.

«Ἡ δεσποινὶς Ὀδὲτ Πωδέρ, γράφει ἡ «Ζουρνάλ», εἶνε μιὰ μικρὴ Παριζιάνα εὐφυῆς καὶ χαριτωμένη. Ὁ πατὴρ τῆς εἶνε ζωγράφος, ἡ μητὴρ τῆς ἐπίσης, ὡς καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαργαρίτα, ἡ ὁποία φοιτᾷ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σχολὴν. Μᾶς ὑποσχέθη μάλιστα καὶ αὐτὴ νὰ κερδίσῃ τὸ Μεγά Βραβεῖον, ὅπως καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1927.

Ὅτι θὰ ἔκαμνεν ἴσως ἐντύπωσιν, εἶνε ὅτι ἡ Ὀδὲτ ἂν καὶ πάντοτε χαρούμενη καὶ γελαστή, ἂν καὶ ἀγαπᾷ τὰ σπὸρ καὶ ἰδίως τὴν κολυμβητικὴν, ἐκλέγει διὰ τὰ ἔργα τῆς πάντοτε θέματα μυστικισμοῦ. Ἡ Βρεττάνη ἰδίως μὲ τὰ μελαγχολικὰ ἀκρογιαλιά της, μὲ τὸν σκυθρωπὸν οὐρανὸν τῆς, συγκινεῖ τὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς καλλιτέχνιδος.

Χάρις εἰς ταύτην τὴν μυστικοπάθειαν, ἡ ὁποία καταφαίνεται ἰδίως εἰς τὸν βραβευθέντα πίνακα. «Τὸ παραμῦθι τοῦ Ἀγίου Ρονάνου», ἡ Ὀδὲτ ἐκέρδισε τὸ Μεγά Βραβεῖον. Ἀλλ' ἡ Ὀδὲτ ἔχει ἤδη βραβευθῇ καὶ εἰς ἄλλους καλλιτεχνικοὺς διαγωνισμούς».

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἐκ κυρίου ἄρθρου.

«Υπάρχει κενὸν χαῖνον, πλήρες ἀκανθῶν,» Ἀφ' οὗ εἶναι χαῖνον πῶς εἶναι πλήρες; Ἡ ἂν εἶνε πλήρες πῶς εἶναι χαῖνον;

Ἀπὸ εἰδῶσιν.

«Ὁ κατὰδικος ἐκτίσας τὴν ποινὴν του, ἀπεκεφαλίσθη».

Ὁ ἄνθρωπος ἀπλῶς ἀπεφυλακίσθη. Τὸν ἐκαράτομησεν ὁ στοιχειοθέτης.

Ἀπὸ χρονογράφημα.

«Ἐὖλο στὰ κορίτσια ὅταν δὲν ἐρίζοιοιούνται ἐμπρὸς εἰς τὸν πόθον μας».

Ἀπὸ εἰδησιν.

«Ἀνευρέθη πτώμα μεσήλικος ἀνδρὸς μὲ ἀποκεκομένην κεφαλὴν. Ἀγνώστον ἂν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας».

Περιγραφή πυρκαϊᾶς.

«Ἐκαίοντο 50 δέματα, χωρὶς ἐν τῇ μεταξύ κανεῖς τῶν ν' ἀκούσῃ τὴν βάρειαν ὁσμὴν τῶν καιομένων ὑφασμάτων». Ὡστε ἔχομεν καὶ ὁσφρησιν τῶν ἡχῶν. Ἀναμένομεν ν' ἀναγνώσωμεν ὅτι ἡκούσθη τὸ φαντασμαγορικὸν θέαμα τῆς αἰθούσης.

Εἰς φιλολογικὸν ἄρθρον τοῦ ὁ ποιητῆς κ. Κ. Παλαμάς, γράφει τὰς ἐξῆς ποιητικὰς λέξεις:

Τὰ παρακατιανά, ἢ ἀγκαλιὰς τῶν μελλουμένων, αὐτοεξέτασμα, ἢ εὐκολότριφτη, ὁ στεφανωμός, ἡ ζωντάνια, ὁ ψ φος, τὰ ἐλλείμματα (= ἐλαττώματα). Τύφλα νᾶχῃ ὁ Ψυχάρης ὡς γλωσσολάστης.

Ἀπὸ κριτικὴν συναυλίας.

«Τὸ πρόγραμμα ἦτο εὐχάριστον χωρὶς νὰ κυράσῃ τοὺς ἀκροατάς». Καὶ τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Τὸ κοινὸν εἶχεν ἐν μέρει κουρασθῇ».

Καὶ δύο τυπογραφικὰ λάθη ἀπὸ ἐφημερίδας.

«Διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ ὑγείας πρὸς σύναψιν γάμου ἐξασφαλίζεται ἡ ἀρμενικὴ συμβίωσις».

Δυστυχισμένοι Ἀρμένιοι!

Κάποιος ἐκθειάζων ἐν σύστημα οἰκοδομῆς γράφει ὅτι «τὸ ὑποβληθὲν σχέδιον ἦτο σοβαρὸν καὶ γελοῖον».

Ἦθελεν ὁ γράφων νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀλλοῖον τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἐγελοτοποίησεν ..

Ἀπὸ χρονογράφημα.

«...Τοὺς ἀσέλγους λύκους».

Καὶ παρακάτω:

«Τὸ βαλτοστέφανον τῆς ὑπονόμου».

Ἀπὸ περιγραφὴν θυέλλης.

«Κεραυνὸς κατέπεσεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀτυχῶς οὐδὲν θῆμα ἐσημειώθη».

Ἀπὸ μίαν κριτικὴν σαλάταν κριτικολογίου.

Γράφει δι' ἑνα βιολιστὴν. «Εἶνε καθάλλα στὸ ὄργανό του» Ὡστε ἔχομεν καὶ ἐπιπλέον μουσικὴν.

Διὰ μίαν σύνθεσιν. «Εἶνε κατανοητικότητος ντοστογιεφκιστικῆς».

Διὰ ἑνα πιανίσταν.

«Ἡ νότα τοῦ ἀποκαλυπτικῆ εἰς φινέσσαν καὶ ἀγγελικὴν ἀπλότητα. Ἡ κομφότης τοῦ, ὁ ψηλῆς περιωπῆς».

Νομίζει κανεῖς ὅτι περιγράφει ντάνσιγκ.

Ἀπὸ ποιητικόν(;) χρονογράφημα.

«Τὸ χέρι τοῦ χρόνου ἔσυρε τὸ βαρὺ σκοῦρο κρέπι στὰ ὡς χτῆς γελαστὰ γαλαζοοὐρανα. Ἐνας πέπλος θλίψης κάλυψε τὴ πλάση καὶ τὸ βουκοτερὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα... Τὰ κουρσεμένα κλόνια. Μία ἀνείπωτη μελαγχολία, ἕνας καρδιοσωσμός...»

Ἀνείπωτα, πράγματι, ἔλ' αὐτά, ποὺ φέρνουν καρδιοσωσμοὶ ἀνεπάντεχο, ποὺ γελᾷν ὡς καὶ τὰ γελαστὰ γαλαζοοὐρανα

Ο ΑΛΙΕΥΣ

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ

(ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΥ)

Ὑπάρχουν ἀγεωγράφητοι—εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ποῖος δὲν εἶνε—ποὺ νομίζουν, βλέποντες τὰ δρομολόγια τῶν ἀτμοπλοίων, ὅτι ἡ Οἶα εἶνε νησίς, ἐνῶ εἶνε χωρίον τῆς Θήρας καὶ ὅτι Θήρα εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἐνῶ πόλις μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει, διότι πρωτεύουσα εἶναι τὰ Φηρά.

Ἐξ ὅλων τῶν Κυκλάδων ἡ Θήρα εἶνε ἡ πλέον ἰδιορρυθμὸς, ἡ πλέον ἀπότομος, ἡ πλέον παρὰδοξος ὑπὸ ἔποινιν θεαματικότητος νήσος. Ἡ ἡφαιστειογενὴς εἶνε κόκκινη ἀπὸ τὴν λάβαν καὶ λευκὴ ἀπὸ τὴν πορσελάνην. Βράχοι κορυμνοὶ ἀλλοχοῦ καὶ ἀλλοχοῦ κομμένοι σὺν ἀπὸ μαχαίρι.

Ἡ Θήρα ἐν ἀρχῇ ἦτο κυκλοτερὴς τὸ σχῆμα καὶ πλήρης καλλονῶν νήσος, διὸ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀπεκαλεῖτο Στρογγύλη καὶ Καλλίστη. Ἀλλὰ κατόπιν ἐκρήξεως ἡφαιστείου, δισχίλια πρὸ Χριστοῦ ἔτη, κατεστράφη τὸ ἥμισυ, ἡ δὲ λάβα κατέκαυσεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, ἀνερχομένους εἰς 70.000. Καὶ ἔκτοτε ἐγένεν ἡμισέληνος, ὃ δὲ κρατῆρ ἔμεινεν εἰς τὸ μέσον. Ἡ ἀποκοπὴ δὲν ἐγένε διὰ καταβυθίσεως,

ἀλλὰ δι' ἀνατινάξεως. Τῷ 196 π. Χ. ἀνεδύθη ἡ Παλαιὰ Καϋμένη, μετὰ Χριστὸν δὲ ἐγιναν ἀναδύσεις νέων νησίδων, τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Νέας Καϋμένης, τῇ δὲ 1866 ἀνεδύθη παρ' αὐτὰς ἄλλη νησίς, ἡ Ἀφρόδεσσα, παρὰ τὸν παλαιὸν κρατῆρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ τότε Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. Ἡ ἥδη ἀναδυθεῖσα γλωσσὶς, εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα Λάφνη, ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τοῦ πρώτου πολεμικοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔσπευσε διὰ νὰ παράσχῃ βοηθείας, ἐσφηνώθη μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ ἐν σύνολον. Εἶνε δὲ ἐκτάσεως 1200 μέτρων. Ἐναντι τῆς Θήρας κεῖνται δύο νησίδες, ἡ Θηρασία καὶ τὸ Ἀσπρονησί. Σαντορίνη ὠνομάσθη διότι ὑπῆρχεν ἐπὶ νησίδος ἐκκλησίδιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης. Οἱ ξένοι οἱ καταλαβόντες τὸ μέρος τὸ ἀπεκαλοῦν Σαντορίνη, ἐξ οὗ καὶ ἔμεινε τὸ ὄνομα. Θήρα δ' ὀνομάζεται, διότι Θήρας ἔκαλετο ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὴν κατέλαβε. Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας σώζονται